

Rosamund Lupton

Dochter

ISBN 978-90-225-7393-8

ISBN 978-94-023-0382-7 (e-boek)

NUR 305

Oorspronkelijke titel: *The Quality of Silence*

Vertaling: Sabine Mutsaers

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | b'IJ Barbara

Omslagbeeld: Little, Brown UK

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 by Rosamund Lupton

All rights reserved.

© 2015 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Mijn naam is een vorm, geen geluid. Ik ben een duim en vingers, niet een tong en lippen. Mijn leeftijd is tien opgestoken vingers - ik ben een meisje dat bestaat uit letters

R - u - b - y

En dit is mijn stem.

1

@Words_No_Sounds

650 followers

OPWINDING: is als knettersnoep op je tong; als de doffe plof van een vliegtuig dat landt; ziet eruit als de bontcapuchon van mijn vaders Inupiaq-parka.

Het is ijskoud, alsof de lucht bestaat uit glasscherven. Bij ons in Engeland betekent kou vooral gezellig dikke sneeuwpoppen en 'Joepie! Het sneeuwt!' en gemoedelijke 'koud hè?'-ontmoetingen. Maar deze kou is gemeen. Mijn vader zegt dat er twee belangrijke dingen zijn die je moet weten over Alaska:

Nummer een: het is er echt koud en

Nummer twee: het is er superstil, met duizenden kilometers sneeuw en bijna geen mensen. Daarmee bedoelt hij vast het noorden van Alaska, niet hier bij het vliegveld van Fairbanks, waar de autobanden trillen op de weg, de mensen hun ratelende koffers-op-wieltjes voorttrekken en de vliegtuigen de lucht in schieten. Mijn vader is een grote fan van stilte. Hij zegt: Je bent niet doof, je kunt de stilte horen.

Mijn moeder blijft heel dicht bij me, alsof ze me op die manier in een warme laag van zichzelf kan wikkelen, en ik leun tegen

haar aan. Ze denkt dat papa's sneeuwscooter stuk is en hij daardoor zijn taxivliegtuig heeft gemist. Zijn telefoon zal wel leeg zijn, zegt ze, anders had hij ons zeker gebeld.

Mijn vader zou ons van het vliegveld komen halen. Maar in zijn plaats stond er een 'Het-spijt-me-ik-mag-er-nog-niks-over-loslaten'-politieagente. Ze beent nu voor ons uit alsof we op schoolreisje zijn in een museum dat gaat sluiten terwijl de meisjes uit de klas roepen: 'Nog vijf minuten in het winkeltje, juf!' Maar als een vrouw zo loopt, weet je dat ze geen vaart zal minderen.

Ik draag een skibril en een bivakmuts. Papa deed superba-
zig over wat we allemaal moesten meenemen – 'goede pool-
kleding, Puggle' – en nu, met de lucht die zo koud is als glas-
scherven, ben ik daar blij om. Ik huil nooit, in ieder geval niet
wanneer anderen het kunnen zien, want als je je op dat hellen-
de vlak begeeft, loop je voordat je het weet in een roze tutu
rond. Maar huilen met een skibril op telt niet als huilen in het
openbaar, want volgens mij kan niemand het zo zien. Mijn va-
der zegt dat in Noord-Alaska je tranen kunnen bevriezen.

Yasmin liep met haar dochter aan de hand naar de politiepost
van het vliegveld. Opeens bleef ze stilstaan. De jonge agente
fronste haar voorhoofd, maar Yasmin slaagde er toch in om
voor korte tijd de gebeurtenissen te vertragen. Overal om hen
heen lag sneeuw, sneeuw op sneeuw, die alles wat er ooit was
geweest bedekte met zijn monotone kleur en textuur, een de-
cor van gips. Aan haar voeten zag ze de tere pootafdrukjes van
een vogel in de sneeuw, en ze besepte dat ze omlaag staa-
de. Ze dwong zichzelf om op te kijken, voor Ruby, en ze schrok van
de helderheid om haar heen. Het sneeuwde niet meer en de
lucht was oogverblindend, als kristal, verbijsterend lucide; als
het knopje voor de helderheid nog één slagje verder doorge-
draaid zou worden, zou je iedere atoom van de lucht om je

heen kunnen onderscheiden. Het was alsof het decor zweefde, te scherp om echt te kunnen zijn.

De agente heeft zomaar de krant weggelegd die op tafel lag, alsof ik een klein kind ben dat geen kranten mag lezen, dus steek ik al mijn vingers op om aan te geven dat ik tien ben, maar ze begrijpt het niet.

‘Er komt dadelijk een hoofdagent om u te verwittigen,’ zegt ze tegen mijn moeder.

‘Verwittigen. Alsof het hier nog niet wit genoeg is,’ gebaart mijn moeder naar mij. Mensen hebben vaak niet door dat mijn moeder heel grappig is, alsof iemand die eruitziet als een filmster niet leuk kan zijn, en dat is heel oneerlijk. Ze gebruikt bijna nooit gebarentaal, ze wil dat ik liplees, dus glimlach ik terug, al lach ik vanbinnen niet mee.

Mijn moeder zegt tegen me dat ze niet lang weg zal blijven; als er iets is, moet ik haar komen halen. Ik gebaar ‘oké’, twee opgestoken duimen. Het is een gebaar dat horende mensen ook gebruiken. Waarschijnlijk dat mijn moeder daarom deze keer niet zegt: WÓÓRDEN GEBRUIKEN, RUBY.

Als ik zeg ‘ik zei’ bedoel ik eigenlijk dat ik gebaarde of typte, want typen is voor mij ook een soort gebarentaal. Soms gebruik ik een Amerikaans gebaar, dat is net zoiets als een Amerikaans woord gebruiken voor mensen die met hun mond praten.

Er is hier 3G, maar ik heb al gekeken en er is geen mail van mijn vader. Het was stom van me om daar zelfs maar op te hopen, want

Ten eerste: zijn laptop is al twee weken stuk en

Ten tweede: al zou hij de laptop van een vriend geleend hebben, er is in het hoge noorden geen bereik en ook geen wifi, en hij zit natuurlijk vast in het

noorden nu zijn sneeuwscooter het niet meer doet. Hij moet dus eerst een satellietstation zoeken om mij te kunnen mailen, en dat is hartstikke moeilijk als het ijskoud is. ‘Puggle’, zo heten jonge vogelbekdiertjes. Mijn vader maakt natuurprogramma’s en is gek op vogelbekdieren. Maar die beesten, vooral de jonkies, zouden het nog geen twee minuten volhouden in Alaska. Je hebt hier een speciale vacht nodig die je warm houdt, zoals de poolvos, en poten die ervoor zorgen dat je niet wegzakt in de sneeuw, net als die van de Amerikaanse haas. Of je moet gebouwd zijn als een muskusos, met grote hoeven waarmee je het ijs kunt doorboren, zodat je bij voedsel en water kunt komen. En mensen hebben een beschermende sneeuwbril en poolwanten nodig, plus speciale kleding en een noordpoolslaapzak. Mijn vader heeft dat allemaal, dus ook al staat hij nu met pech ergens in het hoge noorden, waar je tranen bevroren, dan nog redt hij zich wel, net als de poolvos en de muskusos en de Amerikaanse haas.

Daar ben ik van overtuigd.

En hij komt ons halen. Zeker weten.

Tijdens de vlucht vanuit Engeland, die UREN en UREN duurde, probeerde ik me steeds voor te stellen wat mijn vader op een bepaald moment aan het doen was. Dan dacht ik: nu vertrekt hij uit het dorp; nu zit hij op zijn sneeuwscooter; nu staat hij bij onze landingsbaan.

‘Ver van de bewoonde wereld, Puggle. Zo’n afgelegen gebied is heel mooi en verlaten, juist omdat maar weinig mensen het kunnen vinden.’

‘Papa staat nu op het taxivliegtuig te wachten.’

‘Je moet zorgen dat je op tijd bent, net als een brief voor de postbode, anders word je niet opgehaald.’

Ik heb een hele tijd liggen slapen en toen ik wakker werd, dacht ik: nu staat papa bij het vliegveld van Fairbanks op ons te wachten! Toen heb ik die tweet geschreven over OPWINDING, over de capuchon van zijn Inupiaq-parka en de landing van het vliegtuig, ook al waren we toen nog niet geland, maar het leek me zo’n *supercoolio* gevoel, de wielen die de grond raakten en mijn vader die zo dichtbij was.

Toen kwam de steward naar me toe gesnel, en ik wist dat hij kwam zeggen dat ik mijn laptop moest uitzetten. Daar zou mijn moeder wel blij om zijn, want ze heeft een pesthekel aan *diestommelaptop*. Ik vroeg haar om tegen de steward te zeggen dat ik hem in de vliegtuigmodus had gezet. Ik wist niet of ze dat zou doen, ze had vast liever dat ik de laptop zou moeten uitzetten, maar toen de steward de gebarentaal tussen mij en mijn moeder zag en door kreeg dat ik doof was, reageerde hij zoals de meeste mensen in zo’n geval reageren: sentimenteel en poeslief. Mijn vader denkt dat het komt door de combinatie van knappe moeder en doof meisje (ik) – alsof we met z’n allen in een zondagmiddagfilm zitten. De poeslieve steward controleerde niet eens meer of mijn laptop wel in de vliegtuigstand stond, hij gaf me alleen een gratis Twix. En nu maar hopen dat er geen terroristen zijn die zich vermommen als een doof meisje van tien, anders krijgen ze dus gewoon gratis chocolade.

Ik lijk totaal niet op de meisjes in de zondagmiddagfilms, en mijn moeder is heel anders dan een filmster, veel grappiger en slimmer, maar mijn vader is wel zo’n type als Harrison Ford. Je weet wel, zo iemand die een terrorist kan uitschakelen als het moet, maar wel een verhaaltje voorleest voor het slapengaan. Als ik dat tegen hem zeg, moet hij heel hard lachen.

En hoewel hij nog nooit een terrorist heeft hoeven uitschakelen – duh! – leest hij me wel altijd voor als hij thuis is, ook al ben ik nu tienenhalf, en ik vind het heel fijn om in slaap te vallen terwijl zijn vingers nog steeds woorden vormen voor mijn oogleden.

Toen kwam de landing – BONK-BONK deden de wielen en ik vond het supercoolio geweldig – en ik schakelde de gratis wifi in en plaatste mijn tweet. We gingen onze bagage van de ronddraaiende band halen, met benen die een beetje raar voelden na die lange vlucht, en we haastten ons de aankomsthal door. Maar in plaats van mijn vader stond daar de ‘Het-spijt-me-ik-mag-er-nog-niks-over-loslaten’-politieagente op ons te wachten, die ons mee hierheen heeft genomen.

De hoofdagent was er nog niet, dus ging Yasmin even bij Ruby kijken. Eigenlijk zouden Ruby en zij pas over vier weken naar Alaska gegaan zijn, om de kerst door te brengen met Matt, maar na haar telefoontje met hem acht dagen geleden had ze hem onmiddellijk onder vier ogen moeten spreken – voor zover ‘onmiddellijk’ mogelijk was met een schoolgaand kind plus een hond en een kat waar voor gezorgd moet worden, en ze had eerst ook nog thermokleding moeten kopen. Ze vond het vervelend om Ruby van school te halen, maar sinds de dood van Matts vader was er niemand meer bij wie zij graag ging logeren.

Nu keek ze door het ruitje in de deur naar Ruby, naar het glanzende, ongelijk geknipte haar dat voor haar gezicht viel terwijl ze over de laptop gebogen zat. Ruby had het woensdagavond zelf geknipt, in een Maggie Tulliver-achtige vlaag van onafhankelijkheid. Thuis zou Yasmin Ruby gevraagd hebben haar laptop uit te schakelen en *mee te doen met de echte wereld*, maar nu liet ze haar maar even begaan.

Soms, als Yasmin naar haar dochter keek, leek het alsof de

tijd ergens tegenaan botste en tot stilstand kwam, terwijl de tijd van alle anderen zonder haar verderging. Ze had hele gesprekken gemist. Het was alsof de weeën die tijdens de bevalling waren begonnen als pijn daarna waren voortgezet als iets anders, en ze vroeg zich af of er ooit een einde zou komen aan deze bevalling. Zou het nog steeds zo voelen als Ruby twintig was? Of een vrouw van middelbare leeftijd? Zou haar moeder het nu met háár zo ervaren hebben? Ze vroeg zich af hoe lang je de liefde van je moeder kon blijven missen.

De jonge agente – de vrouw die nooit langzaam liep – kwam naar haar toe gebeend. Ze zei dat inspecteur Reeve op haar wachtte en dat hun koffers veilig opgeslagen waren in een kantoortje, alsof de logistiek van de bagage net zo belangrijk was als de mededeling die inspecteur Reeve voor haar had.

Ze liep met haar mee naar zijn kamer.

Hij stond op om haar te begroeten, met uitgestoken hand. Ze beantwoordde het gebaar niet.

‘Wat is er met Matt gebeurd? Waar is hij?’

Het klonk kwaad, alsof ze Matt verweet dat hij niet was komen opdagen. Ze was zo woest op hem geweest dat haar stem nog niet was ingesteld op deze nieuwe situatie, wat die ook inhield.

‘Er zijn een paar dingen die ik graag even door u bevestigd zou zien,’ zei inspecteur Reeve. ‘We hebben hier de gegevens van buitenlandse staatsburgers die werkzaam zijn in Alaska.’

Sinds de artsen hadden vastgesteld dat Ruby volkomen doof was (heel zeldzaam, zeiden ze, alsof de doofheid van haar kind een orchideeënsoort was) zag Yasmin geluid als golven. Als fysicus had ze het eerder moeten beseffen, maar ze had Ruby ervoor nodig gehad om te begrijpen dat geluid iets fysieks was. Soms, als ze niet wilde horen wat iemand zei – de vestibulologen, onbedachtzame vrienden – stelde ze zich voor dat ze over de koppen van hun woorden surfte of er

dwars doorheen dook, in plaats van haar trommelvliezen erdoor te laten raken en de golven te laten omzetten in ontcijferbare woorden. Maar ze moest luisteren. Dat wist ze. Het moest.

‘Volgens deze gegevens,’ vervolgde inspecteur Reeve, ‘verbleef uw echtgenoot in Anaktue. Al stond hij oorspronkelijk geregistreerd in Kanati?’

‘Ja, daar heeft hij deze zomer acht weken gezeten, in een onderzoeksstation. Hij maakte een natuurfilm. Twee inwoners van Anaktue hebben hem toen uitgenodigd om naar hun dorp te komen en in oktober is hij weer naar Alaska vertrokken.’

Een onnodig gedetailleerd antwoord om tijd te rekken, maar inspecteur Reeve maakte evenmin haast met zijn reactie, alsof ook hij de rest van het gesprek niet wilde voeren.

‘Ik vrees dat er een catastrofale brand is geweest in Anaktue,’ zei hij toen.

Catastrofaal. Een woord voor immense verwoesting, bedoeld voor vulkanen en aardbevingen en meteorietinslagen op aarde, niet voor het piepkleine Anaktue, eerder een gehucht dan een dorp.

Het stomme was dat ze hierheen was gekomen om ruzie met hem te maken, om hem een ultimatum te stellen en dat erdoor te drukken. Ze was de halve wereld over gereisd om tegen hem te zeggen dat hij naar huis moest komen, nu meteen, en dat ze niet geloofde dat er niets meer zou voorvallen tussen hem en die Inupiaq-vrouw; dat ze niet van plan was aan de andere kant van de wereld af te wachten terwijl dat mens hun gezin kapotmaakte. Maar het had Matt zo lafhartig en zwak gemaakt, het idee dat die andere vrouw en zij samen zijn loyaliteit en zijn toekomst bepaalden, en ze was nog kwader geworden, met als gevolg dat niets in hun koffers keurig opgevouwen was. Alles was er woest in gesmeten, klaar om eruit te